

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie; deze behoudt zich het recht voor de stukken te bekorten)

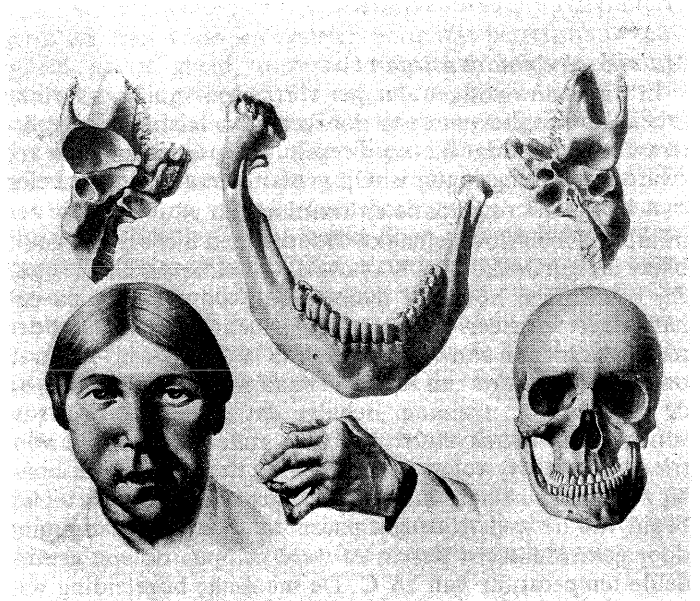
Hyperplasie van de condylus mandibulae

In dit tijdschrift geeft EGYEDI (1974) een samenvattend overzicht van hyperplasie van de condylus mandibulae. Als etiologisch moment wordt „reuma” vermeld. De beschrijving van ROBERT ADAMS, waarop RUSHTON (1951) blijkens zijn nadere aanduiding vrij zeker doelt, is, als aanvulling bedoeld, de moeite van het vermelden waard.

ROBERT ADAMS (1791-1875), vooral bekend door het Adams-Stokes-syndroom, was „Surgeon” aan het Richmond Hospital te Dublin. Behalve zijn wetenschappelijke bijdragen op cardiologisch gebied en op het gebied van de pathologische anatomie, was hij geïnteresseerd in de chirurgie van tumoren, fracturen, bot- en gewrichtsziekten. In 1857 verscheen van hem een verhandeling over gewrichtsziekten. Daarin beschrijft hij het geval van Mary Keefe, oud 30 jaar, die aan een ernstige gewrichtsziekte leed: „She complained of pains in all her joints, but principally in her wrists, hands and feet.”

Naar de beschrijving te oordelen, moet dit wel een ernstige vorm van reumatoïde arthritis geweest zijn. Maar bovendien had ze een scheef gezicht door een afwijking van de rechter condylus mandibulae: „Speaking and eating caused her to feel some pain in her ear and in the articulation of her jaw. To open her mouth completely, she felt was impossible, and she stated that whenever she moved the lower jaw, she was conscious of hearing some peculiar noise in her right ear, corresponding with each motion of the joint.” Van dit geval zijn zeer fraaie tekeningen gemaakt („drawn from nature & on stone by I. CONNOLLY”) in de atlas die ROBERT ADAMS deed verschijnen (zie de figuur).

Volgens ROBERT ADAMS was dit het tweede geval van „chronic rheumatic arthritis” (reumatoïde arthritis) van het kaakgewricht) dat beschreven werd. Het eerste geval had CRUVEILHIER beschreven. In ROBERT ADAMS' tijd waren reu-

matoïde arthritis en arthrosis deformans nog niet van elkaar gescheiden. Naar de tekening te oordelen, is dit een geval dat als reumatoïde arthritis noch als arthrosis deformans beschouwd kan worden.

Met deze beschrijving heeft ROBERT ADAMS naar mijn mening dus geen bijdrage geleverd tot de kennis van reuma van het kaakgewricht.

Literatuur: ADAMS, R. (1857) *A treatise on rheumatic gout, or chronic rheumatic arthritis of all the joints*, bl. 267. — EGYEDI, P. (1974) *Ned. T. Geneesk.* 118, 1593. — RUSHTON, M. A. (1951) *Int. dent. J.* 2, 41.

Dordrecht, januari 1975

K. J. NANNINGA

BERICHTEN

Buitenland

AUSTRALIË

Paraquat-vergiftiging. Wederom wordt melding gemaakt van een vergiftiging door paraquat, ditmaal met gunstige afloop. In 1968 beschreven BRONKHORST e.a. in ons tijdschrift (bl. 310) een dodelijk verlopen geval, en in 1972 verscheen eveneens in ons tijdschrift (bl. 199) een referaat over twee patiënten, beschreven in de *Schweizerische medizinische Wochenschrift*, van wie één herstelde. In het *Medical Journal of Australia* (30 nov. 1974 bl. 814) beschrijft T. L. LEWIS een vrouw van 25 jaar die eveneens was hersteld, nadat zij een pak Weedex (2,5 pct paraquat + 2,5 diquat) in water had opgelost en het grootste deel daarvan had opgedronken. Naar schatting heeft zij daarbij ongeveer 1,8 g paraquat binnengekregen. Na het drinken had de vrouw gebraakt. Zij werd behandeld met bentoniet, toegediend via een neussonde; verder werd een centrale veneuze catheter aangelegd, waar-

mee in 36 uur 54 liter vloeistof werd ingebracht. De patiënte is bij bewustzijn gebleven. Op de 14e dag werd zij in goede toestand uit het ziekenhuis ontslagen.

In een editorial in hetzelfde tijdschriftnummer (*Med. J. Aust.*, bl. 800) wordt erop gewezen dat paraquat-vergiftiging zeer verschillend kan verlopen. Er zijn mensen overleden die een mondvul hadden geslikt, waarna zij hadden gebraakt; er is daarentegen ook een patiënt in leven gebleven die 110 ml van een 20 pct oplossing had opgedronken. Merkwaardig en griezelig is vaak het dodelijk verloop van paraquat-vergiftiging: na geruime tijd, tot 26 dagen toe, overlijdt de patiënt aan een massief fibrotisch longproces dat zich ontwikkelt in een tijd waarin zich in het geheel geen paraquat meer in het lichaam bevindt.

CANADA

Otitis bij Eskimo's. Uit een overzicht in het *Canadian medical Association Journal* (11 jan. bl. 30) blijkt dat oor-